חייב כגומר שלא כדרכה שוז חייב כבכדרכה דמשכבי אשה כתיב

(ויקרא יט): **נמלא מחכרון ומערה בשפחה.** שהערה בה בכוונה פטור דהעראה בשפחה פטור (⁶) כשאינו מחכרון דעריות. העראה פלוגמא היא

(בסנהדרין בארבע מיתות) ה) (דף נה:) איכא למ"ד העראה זו נשיקה

ואיכא למאן דאמר זו הכנסת עטרה:

הדרן עלך ארכעה מחוםרי כפרה

אבורו נו. מפרש בגמרה: אם

בו שהרג את הנפש: אם ירלה לומר

מזיד הייסי. אם היה רוצה לפטור

עלמו בשקר היה יכול לומר מזיד היה

ומזיד פטור: גבו' ר"מ היא. דאמר

אם הביאוהו שנים כו': מאי קמשמע

לן הא מסיפא שמעינן לה. דקתני שנים

אומרים אכל כו': הכי קאמר סיפא

הביאוהו כו'. כגון אם העידו

ל) יכמות פו: [קדושין סה:],
 כ) [יכמות פו: ב"מג:], ג) [כמשנה שבמשניות לימל], ד) שבת עלה,
 ס) יכמות פו:, 1) [ביכמות לימל

ע) [במדבר ה], י) בפירוש רש״י
 שלפנינו ליתח, כ) [עי׳ רש״ש],

ל) [ל"ללא], מ) [יבמות פח:], ג) ע" בבה"ז, מ) אולי ל"ל שאחר, ע) ל"ל

דמר שמואל. פ) ע' בבה"ז.

עין משפם גר מצוה

הנכה כ. ב ב מיי' שם פ"ח הלכה ג: ג ג ד מיי' שם פ"ג הלכה א: ד ה מיי' שם פ"ז הלכה א: ה ו מיי' שם הל' א ד: ' ז מיי׳ שם הלכה א: ח מייי שם הלכה ז:

הלכה ה טוש"ע אה"ע סי :טעיף נו

תורה אור השלם

ו אָישׁ כִּי יִשְׁכַּב אָת אָשָׁה. שָׁבְבֵּת זֶרע וְהָוֹא שְׁפְּחָה נֶחֲרֶפֶּת לְאִישׁ וְהָפְּדֵּה לֹא חְפָשָׁה לֹא נָתְן לָה בַּלְּרַת תִּהְיָה לֹא יומָתוּ כִּי לֹא חָפְשָׁה:

יי אַקּשְה: ריקרא יט כ 2. או הודע אַליו דְּשָׁאתוּ אֲשָׁר דְּשָׁא וְדָבְּיא קֶרְבָּנוֹ שְׁעִירְת עזים תְמִימְה נְקְבָּר עַל דְּשָׂאָתוּ אָשֶׁר דְּשָׁא: ויקרא ד כּה אָשֶׁר דְּשָׁא:

מוסף רש"י

ו – איסמייה. לסיר ברייתל זו מגירסמי (ב"מ כת). כשאין מתכוין. ראה חוס' כאן

מתכוין. כלס מוס' כלון בסס כשיי. הדרן עלך ארבעה מחומרי כפרה. עד אומר אכל. לכלת מלכ בטוגג ומייב למס קרכן (קדושין הה). שנים אומרים אכל. מלכ

שנים אוכו ים אכל. מוכל קונג (ב"מ ג:). מזיד הייתי. הרי זה נאמן לפטור עלמו מקרבן, דאין עדים מלו להכחישו בהא, הילכך אי אמר נמי לא אכלמי נאמן (יבמות פו:) למה לו לשקר (ב"מ ג:). תצא מזה ומזה. כשאר אשת איש שוינתה, להא לאו אנוסה היא, ואשרה, דהיה נהו מטקה היה לה ואשרה היא, ואשרה דהימנוהו רבנן לעד אחד באשר משום עיגונאל, טעמא מאי משום דהיא גופא דייקא עד דידעה בקושטא ומינסבא, והא דלא דייקא קנסי לה (יבמות פו:).

שימה מקובצת בקצת ס"י לא כתוב פטור אלא י"מ מחייב וכן עיקר דגירסא רפטור לא יתכן רק לאיכא דאמרי ח לו ס"א אף זה אם כר: זן זית בהעלם הינה אחר נמהקי מן אלא דקא ככחיש להו ומני רים. וליכא למימר דאמר איני יודע הפשוט דגבי שנים איני יודע כשחיקה. תר אחרהי, פן לו הד נסי אמרו קרי: זן ביד וע"פ עדים מכלל ברישא ברשות ב"ד ועד אחד: זן ממאי עסקינן, אלימא אחד: זן ממאי עסקינן, אלימא בתרי ולא שיודיעהו אחרים בתרי ולא שיודיעהו אחרים היינו בשמכחישן קרא בעי ואך אמר איני יודע פשיטא דאמענין. אמר איני יודע פשרטא דאמענין. אות ז'ן נמהק: שנן כררכה ון לו ס"א אף זה אם כו": ון זית אות ן' ן' נמחק: עון כדרכה דחייב כבדרכה: עון לו כו': יון כדמפרש תלמודא. גליון כלומר כדרכה ושלא כדרכה היינו י**ה**] כישן. ס״א עם קמייתא דגומר

כשאינו מתכוון והאי דינא הוי בכדרכה ושלא כדרכה כדמפרש יז הש"ס ומכל מקום קלת קשה אמאי לא מנא ניעור יהו כישן בהדייהו ותנא ליה בתריה דכדרכה ושלא כדרכה יש: נמצא מתבוין בו'. קשה אמאי האריך הש"ם בלישניה דהאי לאו פירוש דברייתא כו הוא דכבר אסיקנא ליה שפיר:

בשאין מתכוין דעריות. י פירש הקונטרס כגון שאשתו ואחותו במטה וכסבור לבא על אשתו ונמלא אחותו דפטור ממלקות וחייב חטאת הואיל ונהנה דמתעסק הוא וקשה שהרי בשפחה נמי חייב חטאת י בכי האי גוונא כאו שהרי מביאיו על הזדוו כשוגג וא"כ מאי האמר נמנא מתכויו בשפחה כשאין מתכוין לעריות בכה"ג שוו תרווייהו יש לכך יש לומר כשאין מתכוין דעריות כגון נפל מן הגג ונתקע

דפטור לגמרי דאנום הוא: הדרן עלך ארכעה מחוסרי כפרה

אמרו לו. ימעד אומר יח 0 לו אכל בו'. ל"ל דמיירי שהעידוהו שנים בבת אחת דאי בוה אחר זה הא (0) כ"מ שהאמינה תורה עד אחד הרי כאן שנים מי וכיון שנתקבל עדותו תו לא קפדינן בעדות השני שאומר לא אכל ול"ל דמיירי שהאיש שמעידין בו שותק כהו דאי אמר איני יודע פטור כדנפקא בגמרא יאו הודע אליו כו׳ ומסיק דמיירי בעד אחד שאינו יכול לחייבו קרבן וע"כ מיירי ים שאותו שהעיד עליו אומר איני יודע דאי אמר

כדכתיב (דברים יט) לא יקום עד אחד באיש דנראה שאין עד אחד קם רק לשבועה: ואשה אומרת לא אכל. מו מכאן

לא אכלתי פשיטא דעד אחד לא מהימן

משמע דאשה מהימנא טפי מגולן שהרי גבי גולן משמע דלא אמריי שתיקה כהודאה כדאמרינן כוז (קדושין דף סו.) אי מהימנא לך דלא גולנא הוא זיל אפקה יש ואע"ג דשמקה אלמא לא אמרינן שתיקה כהודאה דמיא ועובדא הוה כים ההוא סמיא דהוה מסדר מתנייתה קמי ש דרב ששת כו' התה חד גברה והמר שהשתו זינתה וקא אמר אי מהימנא לך דלאו גזלנא הוא זיל אפקה והכא אי שמיק מהימנא האשה: עד אומר אכל והוא אומר לא אכלתי פמור. והוא הדין אם אמר אכל יודע כמו שפירשתי: שאם אכל כחצי זית וחזר ואכל כחצי זית ממין אחד חייב משני מינין פמור. לו ול״ת והא אמרינן בפ' קדשי מזבח (מעילה יז:) הפיגול והנותר אין מלטרפין וקא אמר בגמרא לא שנו אלא לאז לטומאת ידים אבל לאכילה מצטרפין וי"ל דהתם נש לענין מלקות אי נמי לענין שאם יפלו לקדירה אחת מצטרפין לתת טעם דהא שם אחד הוא דליכא אלא חד לאו

איפכא איבעי 🗗 ליה למיתני א"ל איסמייה א"ל לא הכי קתני עשו גומר שלא כדרכה בשפחה חרופה דלא מיחייבי כמערה כדרכה ידשכבת זרע כתיב מתכויז פ שלא כדרכה בשפחה דפטורין כאינו מתכוין דשכבת זרע כתיב ניעור שלא כדרכה בשפחה דפמורין כישן מ"מ דשכבת זרע כתיב נמצא מתכוין והמערה בשפחה כשאין מתכוין בכל עריות ישן כדרכה כישן דעריות ב נמצא ניעור שלא כדרכה

הבי קתני עשו בו'. והכי פירוש דברייתא עשו גומר כמערה ומתכוון

בשפחה כישן דכל עריות: הדרן עלך ארבעה מחוסרי כפרה

אמרו אלו אכלת חלב מביא חמאת ח יעד אומר אכל ועד אומר לא אכל אשה אומרת אכל ואשה אומרת לא אכל מביא אשם תלוי שעד יאומר אכל והוא אומר לא אכלתי פטור פּ שנים אומרים אכל והוא אומר לא אכלתי רבי מאיר מחייב (4) א"ר מאיר אם הביאוהו שנים לידי מיתה חמורה לא יביאוהו לידי קרבן הקל אמרו לו יוימה אם ירצה לומר מזיד הייתי ¹9פטור ⁷⁰אכל חלב וחלב בהעלם אחת אינו חייב אלא אחת יאכל חלב ודם ופיגול ונותר בהעלם אחת חייב על כל אחת ואחת זה חומר במינין הרבה ממין אחד וחומר במין אחד ממינין הרבה שאם אכל כחצי זית וחזר ואכל כחצי זית יו אחר בהעלם אחת ממין אחד חייב ימשני מינין פמור: גמ' קתני אמרו לו אכלת חלב מביא חמאת אמרו כמה הויין תרין והוא מה אמר להון אלימא דשתיק ולא קמכחיש להו אלא (י) שתיקה דתרין הוא דמביא חמאת על שתיקה דחד לא אימא מציעתא עד אומר אכל והוא אומר לא אכלתיש מעמא דמכחיש ליה אבל שתיק מיחייב וכ"ש תרי ₪ אלא דקמכחיש להו מני ר"מ היא דאמר הכחשה דבי תרי לאו הכחשה היא אבל

לרבנן פטור ומאי קמשמע לן מסיפא שמעת מינה יי הא קמשמע לן דבר זה מחלוקת ר"מ ורבגן והוא דקמכחיש להו איכא דאמרי אמרו לו יו נמי חד קרי ליה דתנן ∘האשה פשהלך בעלה למדינת הים ובאו ואמרו לה מת בעליך ונישאת ואח"ב בא בעלה תצא מזה ומזה דקי"ל דאפילו בחד ממאי מדקתני סיפא נישאת שלא ברשות מותרת לחזור לו מאי שלא ברשות שלא ברשות בית דין יועד אחד) מכלל דרישא ברשות ב"ד ובעד אחד אלמא גבי עד אחד קתני אמרו והכא נמי דקתני אמרו לו משמע אפילו עד אחד והוא מאי קאמר אלימא דקא מכחיש ליה מי מייתי והא קתני מציעתא עד אחד אומר אכל והוא אומר לא אכלתי פטור אלא דשתיק ממציעתא שמע מינה יוו עד אחד אומר כו' טעמא דקא מכחיש ליה אבל שתק מישתק חייב לעולם דלא מכחיש ליה והכי קתני אמרו לו אכלת חלב מביא חטאת במה דברים אמורים דשתיק אבל מכחיש ליה פטור ומדאורייתא מגלן דלא מכחיש ליה ים חייב דת"ר יאו הודע אליו חמאתו "ולא שיודיעוהו אחרים יכול אפילו אין מכחישן תלמוד לומר או הודע אליו מכל מקום ים במאי עסקיגן אלימא ים בתרין תרין ואין מכחישן קרא בעי

אתרוויהו אבלה הכא מיירי לדין חיוב קרבן: אימא מציעתא עד אומר אבל והוא אומר לא אבלתי בו'. והוא הדין דמני מייחי מרישא עד אומר אכל ועד אומר לא אכל ומביא אשם חלוי טעמא דאמר עד אחד לא אכל הא לאו הכי חייב חטאת דשתיקה כהודאה דמיא דע"ר מיירי דשתק דאי מכחים ליה פטור לגמרי ואפילו אומר איני יודע כמו שפירשתי:

• אלא דקא מבחיש להו ופני ר"ם היא. דליכא למימר דמיירי כשאמר איני יודע דפשיטא דחייב דאיני יודע גבי תרי עדים הויא כשחיקה: 636

תנום בות הבר זה מחדוקת ר"מ ורבגן. מימה למאי אינטריך למיסתמיה ברישא אי דליהוי סתם ואחר כך מחלוקת פשיטא דיחיד ורבים הלכה כרכים: מבלל הרישא ברשות ב"ד ועד אחר. דכשני עדים אין זריך רשות ב"ד:

לנקבה לאחר ימי טהרה דוכר יעד מים משלימין לה מפני זי מי טומאה דלידה זכר שהפטיקום וחיינו מפורוין (דאינין) ודאינון מפסיקין ימי טההה (דאינן אין): ככל מפורוין, דמפסקי ודא מיירי כגון שילדה האומים זה ביום ראשון ואחד ביום שני שטף ימי טומאה דשני צכנ ככם כיום טהרה דראשון וקא בעי אי משלימין אותו יום טהרה דראשון שטימאו השני אי לא וקאמר ת"ל יום דכולן רצופין וש"מ חומרא אית לה לר יהודה דרצופין? לועדור ח"ש ששת ימים והא מירי כגון דילדה נקבה ואח"כ הפילה באותן ששת ימי טהרה שיתרין שני משי מוסטריותן שנטמאו או של ששים ומסטריותן שנטמאו או מפורין דמשלימין אותן לאחר ימי טומאה דשני ת"ל ששים מה ששים כולן רצופין דכתיב בהו יום אף ששה נמי: מני אילימא בדבן כו: אלו מבאיזן קירם וקא חשיב לטומאה מקדש וקדשיו בהדא אבל פריק מא ביר בל טומאה משוי של החדא דהכי בהדה בהו יום אף אחשיב לה בתחרי דבתריות הכב הוור עוד אותן לאחר יעד על הטומאה וחייב קרבן על הטומאה דכתיב תפש כי תגע בכל טמא בטומאת אדם כר מהם במסבת שבועות הוהיר רענש על הטומאה וחייב קרבן על הטומאה דכתיב תפש כי תגע בכל טמא בטומאת אדם מה משהוחיר וענש לא ענש אלא על טומאת מקדש וקרשיו בכל קדש לא תגע וכתב בהו כות אף חיוב קרבן אלא על

כמערה קודם כדרכה ושלא כדרכה: יען כדרכה. גליון הכי קתני עשו גומר שלא כדרכה כר׳ וה״פ דברייתא עשו גומר ומתכוין כשלא כדרכה

הגהות הב"ח

דבר זה. ששנינו למעלה אמרו לו אכלת כו' מביא חטאת לאו דברי הכל היא אלא מחלוקת ר"מ וחכמים שרבי מאיר אומר אם הביאוהו שנים כו' וחכמים רבינו גרשום אומרים כו׳ וסיפא מפרש לרישא: איכא מה יום כולו רצוף אף ששים כולן רצופין. כלומר דאין משלימין לאחר מיכן: מי אית להו לרבנן מפוזרין. כלל והא אמרי לעולם דמוולד שני מונה אלמא לרבנן דאמרי. הכי פריך הש"ם אמרו משמע חד כו': מוסרס לחזור לו. לראשון ועל פי עדים שאמרו לה שנים מת בעליך , לעולם רצופין הוו דאין בהן שום הפסק: אלא לאו ר' יהודה ולפיכך מותרת לראשון שהרי אנוסה היא ששנים אמרו לה דאונם בישראל . היא. דאמר מוולד ראשוו מונה היא. דאמר מוודר ראשון מונה ולטעמיה קא יכיל למיבעי אי רצופין אי מפוזרין ומדקא יהיב ששים רצופין בהדדי דקאמר מה שרי: מכלל דרישה. דקתני תלה מזה ומזה שנשהת ברשות ב"ד ועד החד דהוה לה יום כולו רצוף ש״מ לחומרא אית ליה דימי טומאה דשני עולין בחשבון ששים דראשון: למידה יפה אם מת דהאי דשריוה רבנן לאנסובי על פי עד אחד משום דדייקא עולין בחשבון ששים דראשון:
לעולם רבנן היא ודקא אמרת
לעולם רבנן היא ודקא אמרת
במאי עסקינן דילדה זכר ביום
פ' של עכף שיני ישרותה של
של זכר דימי טהרתה דוכר לארה
של זכר דימי טהרתה דוכר ליג
ודנקבה ס"י מהור דחימא כ"
הני מלי כשפושכין מיט שני הראשון
אמרו רבנן דביטל שני הראשון
של שני לאחר ימי ני טהרת
של שני לאחר ימי ני טהרת
של שני אמרינן דאית בהו
דראשון מושכין לאחר טהרה
דראשון מושכין לאחר טהרה
דרץ מפחרון דמשלימין לאחר טהרה
ימי טומאה דשני ימי טהרת בהו
דרץ מפחרון דמשלימין לאחר שהר
אמרות בי מנו מדי מדי מול הדר אל לעולם שלמין
דראשון: סוף סוף. מי מצית
ימי טהרה דקרמאה זער כען ומנסבא דמתוך חומר שהחמרת עליה בסופה דתנא מזה ומזה הקלת עליה בתחלתה כדאמר במסכת יבמות (דף פח.) ואמטו להכי נשאת על פי עד אחד והיא גופה לא דייקא ואישתכח דלא מת תלא מזה ומזה כדאמרינן במסכת סוטה (דף כז:) ונטמאה ונטמאהשי שני פעמים אחד לבעל ואחד לבועל: לעולם דלה מכחיש ליה. ומתניתין הכי קתני אמרו לו ^{מוז} [כו'] בד"א בשותק אבל מכחישו כגון עד אמר אכל והוא אמר לא אכלתי פטור: הודע אליו. אמרת הכי הא לעולם שלמין
ימי טהרה דקדמאה ועד כען
בתראה לא שלמי ובהא היכא
דימי טהרה דשני מושכין לאחר
ימי טהרה דשני מהרה דשני
שני מנו. והכא ימי מהרה דשני
משכי שפי מן קדמאי כיצד
משכי מן בלאחר
מד ימי
מד ימי
מועברה זכר לאחר
מועברה זכר לאחר
מועברה דכר
מועברה ביצרבר ביצרבר
מועברה ביצרבר
מועברה ביצרבר
מועברה ביצרבר
מועברה ביצרבר
מועברה
מ משמע מעלמו ולא שיודיעוהו אחרים: טומאה דנקבה והפילה למ״א נשתיירו מן ס״ו ימי טהרה דנקבה כ״ה ימים וימי טהרה . דזכר מושכין עד מ' יום ובהא קסברי רבנן דביטל שני הראשון והיכי משכחת מפוזרין לרבנן: אלא משכחת לה לרבנן כגון ביולדת תאומים אחד נקבה אחד

וששה מפוזרין כלומר י״ד ימים לאחר מ׳ דוכר דשבעה שנשתיירו

א) ע"כ שייך לדף י" ע"א. ב) אולי צ"ל גבי קרבן דלא כתיב רק קרבן אחד לשניהם חשיב להו בחדא